

Κουβεντούλες με τον παπα-Θεόληπτο. Μην αποκάνουμε τον Θεό (Ηλίας Λιαμής, Σύμβουλος Ενότητας Πολιτισμού)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

- Δώσ' μας μια ευχή, παπα Θεόληπτε, για τον καινούργιο χρόνο!

- Δεν πιάνουν ο ευχές οι δικές μου, κύριε Νίκο μου. Εσείς να μου ευχηθείτε που έχετε όλοι σας καλή καρδιά και ακούει ο Θεός τις ευχές σας.

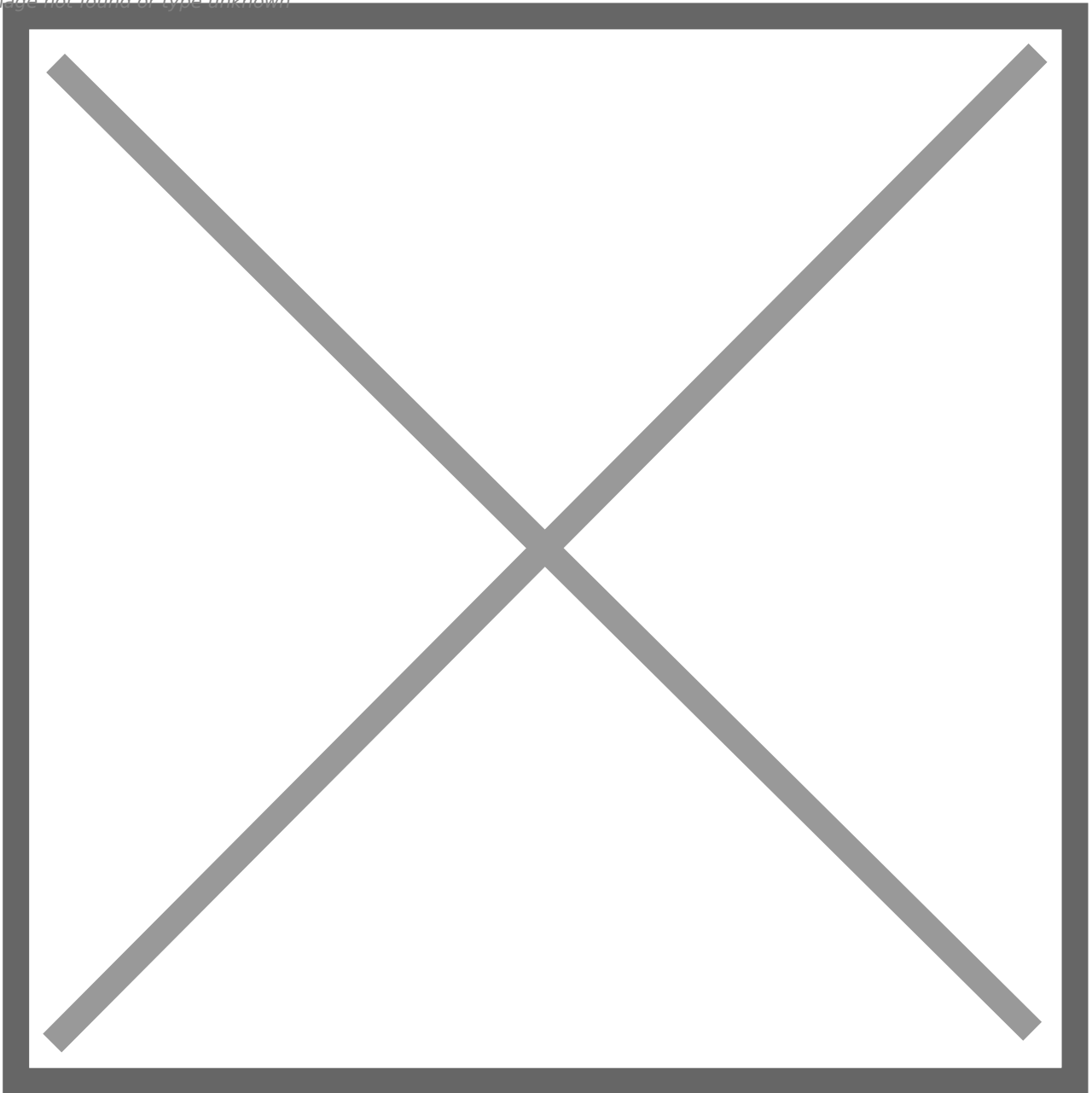
-Υγεία να έχεις γέροντά μου και πάντα προθυμία να μας δέχεσαι εδώ, στο μοναστηράκι σου.

- Αμήν! Και να ξέρετε, όσο έχω την υγεία μου, η πόρτα θα είναι ανοιχτή για την ωραία παρεούλα σας. Σας χαίρομαι κάθε φορά γιατί φιλίες πια σαν τη δική σας είναι δυσεύρετες.

- Να λοιπόν μια ωραία ευχή! Νά 'μαστε πάντα αγαπημένοι.

- Πράγματι, αυτή είναι καλή ευχή. Τώρα όμως που το σκέφτομαι, θα σας δώσω κι άλλη μία. Κι όχι μόνο σε σας, αλλά και στον εαυτό μου.

Image not found or type unknown

- *Να 'σαι καλά πάτερ μου! Σ' ακούμε!*
- *Μας εύχομαι λοιπόν, και φέτος, να μην αποκάνουμε τον Θεό με τις αμαρτίες μας.*
- *Λες πως μπορεί να αποκάμει ο Θεός; Δεν είναι ανεξάντλητη η μακροθυμία Του;*
- *Ήμουν ακόμη φοιτητής, όταν βρέθηκα σ' ένα κήρυγμα, ανήμερα Θεοφανείων. Μιλούσε ένας Δεσπότης, άγιος άνθρωπος σε μια εκκλησία κοντά στο Ασκληπιείο της Βούλας. Όλοι είχαν το μυαλό τους στο Σταυρό που σε λίγα λεπτά θα έπεφτε στη θάλασσα. Ελάχιστοι πρόσεχαν. Εγώ όμως άκουσα μια φράση που δεν την ξέχασα ποτέ.*

- *Τι φράση;*

- Είπε: «Αδελφοί μου, όσο μπορούμε μην αμαρτάνουμε. Ας σκεφτόμαστε πως η υπομονή του Θεού μπορεί να μην είναι ανεξάντλητη»!

- *Μα στέκει αυτό θεολογικά;*

- Δεν ξέρω αν στέκει θεολογικά. Για μένα όμως, η φράση αυτή με ωφέλησε πνευματικά. Πολλές φορές ο πειρασμός χτύπησε τη πόρτα μου, όπως σε όλους τους ανθρώπους. Κάθε φορά όμως που έβλεπα τον εαυτό μου να είναι έτοιμος να υποκύψει, έλεγα μέσα μου: «Θεόληπτε, κι αν ο Θεός σου έχει χαλαλίσει ένα περιορισμένο, ένα πεπερασμένο απόθεμα της υπομονής Του; Δεν το ξανασκέφτεσαι λίγο, μπας και το εξαντλήσεις πριν φύγεις απ' αυτή τη ζωή;» Ε, λοιπόν, αδελφοί μου, κάθε φορά που έκανα τη σκέψη αυτή, εύρισκα περισσότερη δύναμη ν' αντισταθώ και να συνεχίσω να παλεύω. Το ξέρω πως η πίστη μας θέλει τον Θεό άπειρο σε όλα, άρα και στην υπομονή Του για τα μικρά και μεγάλα εγκλήματά μας. Νομίζω όμως πως δεν είμαστε άξιοι γι' αυτή την αλήθεια. Τουλάχιστον όχι πάντα.

- *Δηλαδή;*

- Να σας πω: Όταν αμαρτήσω και αληθινά μετανοήσω, τότε ναι! Πρέπει να θυμάμαι πως ποτέ η αληθινή μου μετάνοια δεν θα απορριφθεί από την αγάπη Του. Άλλωστε, αν δεν το πιστεύω αυτό, θα βρει κι ο Πειρασμός τρόπο να με αποκαρδιώσει, ψιθυρίζοντάς μου πως ο Θεός με σιχάθηκε και αγανάκτησε πια μαζί μου. Όταν λοιπόν βρεθούμε μετανιωμένοι, τότε ναι, η υπομονή του Θεού είναι απεριόριστη. Όταν όμως αιωρούμαι πάνω από το «ναι» και το «όχι» της αμαρτίας, τότε συμφέρει να φοβάμαι πως ο Θεός μπορεί και να απόκαμε να με ξανασηκώνει διαρκώς. Η ντροπή μετά την αμαρτία είναι δαιμονική. Νομίζω όμως πως, πριν την αμαρτία, είναι αγγελική. Πριν την αμαρτία πρέπει να φοβόμαστε και να ντρεπόμαστε τον Θεό που ετοιμαζόμαστε πάλι να προδώσουμε την αγάπη και την εμπιστοσύνη Του. Θυμάστε πώς μίλησε ο εκ δεξιών ληστής στον συνένοχό του; Για να μου πει κάποιος.

- *«Δε φοβάσαι το Θεό, που είσαι στην ίδια καταδίκη μαζί Του; Εμείς δίκαια, Εκείνος όμως;»*

- Πολύ σωστά! Είδατε πως ο φόβος, η ντροπή, πριν την αμαρτία ή έστω κατά τη διάρκεια της, είναι ένα φρένο, ένα εμπόδιο. Γι' αυτό σας λέω! Φέτος, κάθε φορά που κοιτάμε το Σταυρό ή κάνουμε το Σταυρό μας, ας μπαίνει μέσα μας αυτή η υποψία. Δηλαδή, πως ο Θεός με τη θυσία Του έδωσε μια μεγάλη ευκαιρία στον άνθρωπο και άπειρες ευκαιρίες στον καθένα από μας. Μήπως όμως δεν είναι και

άπειρες; Για τους αιρετικούς, ο Παύλος αντέχει μέχρι μία και δύο νουθεσίες. Εμείς οι ορθόδοξοι στο δόγμα αλλά τόσες φορές αιρετικοί στη πράξη, πόσες έχουμε; Χίλιες μια και χίλιες δυο; Θέλετε κι άλλες; Βάλτε όσες θέλετε. Αλλά ας μην φύγει η υποψία πως ίσως κάποτε φτάσει η τελευταία ευκαιρία.

-

- Λοιπόν, τι σας λέει η ευχή μου;

- Ξυπνάει λίγο τον φόβο.

- Εγώ λέω να ευχηθούμε να μας ξυπνήσει το φιλότιμο. Ο Θεός μας έκρινε άξιους για μια αδιανόητη θυσία Του. Αντάξιοι δεν θα βρεθούμε ποτέ. Αγωνιστές και ευγνώμονες όμως μπορούμε να βρεθούμε. Και αυτό Του φτάνει και Του περισσεύει. Αυτό λοιπόν δεχτείτε από μένα τον αμαρτωλό για την καινούργια χρονιά!